08/04/2019

“Η ανθρώπινη αμαρτία και το έλεος του Θεού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το απόγευμα της Κυριακής 7 Απριλίου 2019 τελέστηκε στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου και Θαυματουργού Σπυρίδωνος ο Κατανυκτικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος με θέμα “Η ανθρώπινη αμαρτία και το έλεος του Θεού”, άλλως το μέγεθος της ανθρώπινης πτώσης από την μια πλευρά και από την άλλη το μέγεθος της αγάπης του Θεού, που πραγματικά εάν επιχειρήσει κανείς να τα τοποθετήσει αυτά σε μια ζυγαριά, θα διαπιστώσει ότι το έλεος του Θεού είναι βαρύτερο και την αμαρτία μας την εξουδετερώνει. Η αίσθηση της αμαρτωλότητός μας αφενός και το έλεος του Κυρίου αφετέρου κυριαρχούν στις ψυχές μας ιδίως στην περίοδο που διανύουμε της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Τί είναι όμως αμαρτία ; Τί είναι το κακό ; Αμφότερα αυτά δεν τα δημιουργεί ο Θεός. Πώς όμως υπάρχει το κακό, αφού δεν το δημιούργησε ο Κύριος ; Το κακό δεν υπάρχει ως δημιούργημα, δεν υπάρχει ως ένα ον, δεν έχει δηλαδή οντολογική ύπαρξη, αλλά μόνο ηθική. Υπάρχει σαν μια κατάσταση στο πρόσωπο του διαβόλου, που είναι ο πρώτος εφευρέτης του κακού. Το κακό υπάρχει ακόμη και στα πρόσωπα των ανθρώπων, που καθίστανται με τον βίο που διάγουν, όργανα και πιόνια του πονηρού. Επειδή ο άνθρωπος δεν επινόησε από μόνος του το κακό, αλλά παρασύρθηκε σε αυτό. Έτσι για τον άνθρωπο το κακό είναι θεραπεύσιμο. Μπορεί να διορθωθεί. Τελικά το κακό μέσα στον κόσμο, που εκδηλώνεται με την αμαρτία και ο διάβολος που ενσαρκώνεται σε αυτήν, μπορεί

να ταλαιπωρεί τον άνθρωπο μέχρι τον θάνατό του, να βασανίζει ολάκερη την κτίση και να την ρίχνει στην φθορά, “ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν”. Κοντολογίς η αμαρτία είναι η επανάσταση εναντίον του Θεού, είναι αθέτηση των εντολών Του και πορεία αντίθετη από το Άγιο θέλημά Του. Όταν αμαρτάνει ο άνθρωπος είναι σαν να λέει στον Θεό : “Εσύ μας διδάσκεις να αναζητούμε την ευτυχία στην καθαρότητα, εγώ όμως βρίσκω απόλαυση όταν βυθίζομαι στον βούρκο της αμαρτίας. Εσύ μάς είπες ότι την χαρά την φέρνει η αγάπη, εγώ όμως νιώθω ευχαρίστηση όταν γίνομαι εκδικητικός.” Μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι όλα τα δημιουργήματα από τα μεγαλύτερα, μέχρι τα μικρότερα, υποτάσσονται στο Θείο θέλημα και σέβονται τα όρια που τους έχει θέσει η πανσοφία Του. Αλλά μόνο ο άνθρωπος μπορεί να εκτρέπεται, να υπερβαίνει τα όριά του, να λέει όχι στον Θεό. Μόνο ο άνθρωπος μπορεί να σταθεί μπροστά στον Κύριο και με αυθάδεια και περισσό θράσος να Τον διώξει από την ζωή του. Αυτό είναι το τραγικό μεγαλείο του ανθρώπου, που συχνά καταντάει ολέθριο για την ψυχή του, ο εγωισμός και η αυθάδεια. Η αμαρτία συνεπάγεται την σύγκρουση με τον Χριστό, που έχει ως αποτέλεσμα την συντριβή του ανθρώπου. Με την αμαρτία ο άνθρωπος βαίνει προς την αυτοκαταστροφή του, αφού καταστρέφει την εικόνα του Θεού που βρίσκεται στην ψυχή του. Όποιος αμαρτάνει προς τον Θεό δεν σέβεται τον εαυτό του, λέγει ο Ίδιος ο Κύριος. Την κρίση μάς την δώρησε ο Χριστός για να κρίνουμε με πραότητα, με σύνεση, με επιείκεια, με συστολή και πάνω απ’όλα με αγάπη. Έχει μέτρο ακόμα και η κρίση. Άλλο η κρίση και άλλο η κατάκριση. Όταν έχουμε το γνώθι σ’αυτόν, ξέρουμε τα όριά μας. Η αμαρτία ακόμη είναι και μια εχθρική στάση έναντι του αδελφού μας. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει ότι κάθε αμαρτία συνεπάγεται τον ίδιο τον θάνατο. Η αμαρτία, κατά τον Μέγα Βασίλειο, είναι το πρωτότοκο τέκνο του διαβόλου. Οι Άγιοι της Πίστεώς μας ζούσαν πολύ βαθιά την καταστρεπτική δύναμη της αμαρτίας. Γι’αυτό και την μίσησαν και την πολέμησαν με την βοήθεια του Κυρίου. Οι Άγιοι εξέταζαν την ζωή τους με αυστηρότητα και ακρίβεια, διέκριναν και τις πιο μικρές εκτροπές, διότι φωτίζονταν και οι πιο απόκρυφες γωνιές της ψυχής των, με το Φως του Χριστού, μέσα στο Οποίο ζούσαν και μετανοούσαν βαθιά. Αυτό ήταν το ήθος των Αγίων μας.

Επιπλέον ο Μητροπολίτης Κερκύρας υπογράμμισε ότι ο πεπτωκώς άνθρωπος, καθώς βλέπει την αμαρτία του, αντιλαμβάνεται και την θέση του, απέναντι στον Θεό. Νιώθει πως εκείνος είναι η μόνη παραφωνία μέσα στην αρμονία της κτίσεως. Ο Κύριος όμως είναι οικτίρμων, ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος. Έχει έλεος ο Θεός και συγχωρεί. Παραβλέπει τις αμαρτίες των ανθρώπων και δεν τις λογαριάζει. Αυτή είναι η συγκλονιστική πραγματικότητα που την ζούμε με την μετάνοια μας εντός της Εκκλησίας, ιδιαίτερα και εντονότερα την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Μέσα στην Εκκλησία ο αμαρτωλός που μετανοεί, συγχωρείται. Ο τελώνης που ζητά να τον λυπηθεί ο Θεός δικαιώνεται. Ο άσωτος που επιστρέφει στην οικία του πατρός του και παραδέχεται την αμαρτωλότητά του, αποκαθίσταται στην θέση του υιού και γίνεται πάλι παιδί του πατρός. Το έλεος του Θεού υπερβαίνει την δικαιοσύνη Του. Συγχωρεί τον αμαρτωλό, σηκώνει τον πεσμένο άνθρωπο και τον ανυψώνει στον ουράνιο παράδεισο. Εντός της Εκκλησίας φανερώνεται το έλεος και η αγάπη του Θεού. Η πραγματικότητα αυτή εκπλήσσει ακόμα και αυτές τις ουράνιες δυνάμεις, όταν βλέπουν τον άνθρωπο να αμαρτάνει και να πέφτει και από την άλλη πλευρά το έλεος του Θεού να καταδιώκει τον άνθρωπο, να ψάχνει να τον βρει. Οι Αγγελικές δυνάμεις αυτό δεν μπορούν να το κατανοήσουν. Δεν μπορούν να κατανοήσουν πώς ο αναμάρτητος

Χριστός συγχωρεί τους ανθρώπους που καθημερινά ασχημονούν και Τον προσβάλλουν. Εν τέλει κανένα κτίσμα δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει το μέγεθος της αγάπης και του ελέους του Θεού, ο Οποίος έφθασε στο σημείο να στείλει στον κόσμο τον Υιόν Του τον Μονογενή, να θυσιαστεί και να χύσει το πανακήρατο αίμα Του επάνω στον Σταυρό, για τις δικές μας αμαρτίες και κακίες.
Κλείνοντας ο κ. Νεκτάριος τόνισε ότι δεν έχουμε παρά να γίνουμε εκζητητές του Θείου ελέους και μέσα από την ειλικρινή μας μετάνοια, σήμερα κιόλας, να καλέσουμε τον Χριστό να κατοικήσει στην καρδιά μας.